

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**HORATII TVRSELLINI || ROMANI || E SOCIETATE IESV ||
LAVRETANAE HISTORIAE || LIBRI QVINQVE. ||**

Torsellini, Orazio

Romae, 1597

Cap. 30. S. Domus violatores diuinitus puniuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64112](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64112)

sa oculis caligine: ac repete eum vires deslituunt haud satis compotem mentis. Ergo trepidus, & attonito similis cum regere nequiret equum, ab equo ipso prouectus Lauretum ad proximum hospitium sistitur. Ibi linquente; pene animo, defluens ab hospite excipitur: atque inter manus in cubiculum delatus collocatur in lectulo. Tum vero manifestam iram Dei bis in eodem itinere expertam intentius animo reputare, & ex praesenti luminum orbitate grauiorem insuper cladem extimescens, vbertim flere coepit. Is metus saluti fuit. Diuino subinde tactus numine respiscit: & receptum poenitenti ad expertam Virginis clementiam tutum fore sperans, veniam a Deo Deiparaque exposcit: proficitur ac vouet, in posterum semet haud secus de Lauretana cella, quam Christianus orbis crederet, crediturum. mirabile dictu. mentis lumen oculorum lux cosecuta est. Igitur ad Lauretanam pergit Aede: & vitae maculis sacra confessione absterfis, augustissimam intrat cellam: B. Virginem enixe veneratur, laetus illam ab se cerni ijs oculis, quos nuper eadem irata amiserat, placata receperat.

Sacrofanti Sacelli violatores diuinitus

suae audacia poenas luunt.

Cap. XXX.

*Anna. Laur.
Rict.*

SVbinde etiam in sacrosanti sacelli violatoribus evidens Dei numen apparuit. Anno huius seculi circiter LVIII. vir quidam ex praecipua Italiae ciuitate nobilis in primis, & copiosus (nomen & hominis, & patriae silentio suppressitur, quia ipse suppressum voluit) Lauretum venit, documentum haud inultam temeritatem talia audentium esse. Hic multis ante annis exiguum lapidem ex sanctissima Virginis cella subtractum domi suae asseruabat omni honore, cultuque. Haud tamen ille cultus coelestem

lestem leniuit iram. Sed Deo matris suæ iniuriam vindicante, miser ille sacrilegam religionem orbitate filiorum, & amissione fortunatum omnium luit. Ad hæc pertinaci magis, quam pernicioso morbo vrgeri, vexarique cœpit. Itaque vt erat vir cæteroqui prudens, ac sapiens, aperuit aliquando oculos: & Deum profecto alicuius sui sceleris ultorem adesse sensit. Cæterum & si omnia sibi accidere videbat apte ad repræsentandam iram diuini numinis, tamen quo tandem suo merito illa accideret, non videbat. Ergo ab ægritudine simul corporis, animique anxius, omni ope placare nitebatur iratum Deum. Sed iræ materia apud eum quamuis ignarum residens, irrita omnia faciebat. Alia deinde spes, postquam hæc vana euaserat, ei affulsit. Lauretanæ Virginis, cui mire adductus erat, memor, eius auxilium pariter, & consilium implorat. Nec mora B. Mariæ monitu discit, lapidem ex Lauretana domo sublatum causam esse coelestis iræ: eamque non nisi sacro lapide restituto posse placari. Tum ille ob ortis lacrymis, religiosæ, vt crediderat, audaciæ veniam à Deo Deiparaque exposcens, desiderauit ipsemet referre Lauretum quod abstulerat. Nec in irritum preces cedere: hoc quoque culpam agnoscenti suam Deipara indulgit. Ex templo igitur depulso morbo alacer pergit Lauretum, saxum restituit, vota persoluit. Aliud quoque per id tempus huic haud absimile accidit. Femina ex agro Piceno post diuturnum matrimonium, nullos genuerat liberos. Hæc eius animum cura angebat maxime; vt vndique sterilitatis remedia quæreret. Ergo ait illi nescio quis mulieris gratiam initurus, nullum remedium præsentius ad abolendam sterilitatem, quam Lauretanæ domus reliquias pie, religioseque custoditas: si quid inde abstulerit, breui eam matrem fore pollicetur. Id non promissum magis stolide, quam creditum. Illa igitur manifesta Dei vltoris ira, ablatum inde lapidem cum febris domum retulit: & ægritudo corporis animum vrgebat; adeo non vehementius febris æstu, quam conscientia iactabatur. Nec

prius ex iactatione illa conquieuit, quam Laureto Sacerdorem acciuit, & lacrymas poenitentiae indices profundens ablatum reddidit lapidem. Poenitentiam valetudo, non tantum venia est consecuta. Magno etiam Illyricis mercatoribus similis audacia stetit. Hi coepto ex Picentibus frumento, saxum ex Deiparae cella surreptum clam in onerariam abdiderant. Caeterum, vt fallerent homines, sacrilegij vindicem Deum non fefellerunt. Profectos ex portu atrox vis tempestatis subito adorta in ingentem adduxit metum: & trepidos vasorum, merciumque iacturam facere subegit. Haud procul exitio res erat, cum Deum parentis suae ultorem adesse senserunt: & flentes, tendentesque in coelum manus veniam pariter orare coeperunt. Placato precibus, ac lacrymis Deo, mare quoque placatur. Illi periculo erepti retro iter flectunt: ad Lauretum appellunt: lapidem Virgini restitunt. Prospero inde cursu in Dalmatiam prouehuntur. Peregrinorum quoque nonnullos, qui aliquid indidem seu lapidis, seu calcis abraferant, abeuntes morbus, velut diuinae prouidentiae lictor corripuit, nec ante eos dimisit, quam regressi cum lacrymis, & confessione temeritatis suae, ablata Deiparae reddiderunt.

Sacrae cellae expilatores diuinitus comprehensi afficiuntur supplicio.

Cap. XXXI.

Caeterum his, quos religionis species deceperat, leniorem se diuina seueritas praebuit: aliorum, quos auaritia in fraudem impulerat, audaciam grauius vindicauit. Per eadem tempora nonnulli Lauretanæ Domus ministri, ex composito sacros thesauros compilarant, quos à compilatoribus tutari debuerant. Sed celeriter Deus in fandum sacrilegium debita poena est persecutus. Iam res omnes in nauim conditas occulta asportabant fuga, cum agri Piceni oram praeteruectos aduersa tempesta reiecit eo, vnde conscenderant. Itaque in Recinetensium potestatem

*Sima. Laur.
Hier.*